Ой під лісом, по тих луках
Я блукаючи ішов;
Ніс я в серці люті муки,
Але щастя там знайшов.

Як лілея чиста й біла
І як рожа чепурна,
Мене дівчина зустріла
Й засоромилась вона.

Але сонце так сіяло,
Пісня з лісу так лилась,
Віти пишні так кивали
Нам кохано у той час,

Що з дівчиною тією
Розійтись ми не змогли
і хвилини щастя з нею
Вдвох тоді ми прожили.

І зелені й пишні віти,
І квітки зелені там
Не могли на нас глядіти
І не заздріти щоб нам.

А вже ті пташки малюнькі!..
Ох! тоді не легко щось
їм було, як поцілунки
Там лічити довелось!

І тепер пташкам співочим
Все пішли такії дні,
Що щодня їх заздрість точить.
Проклянуть нас двох вони!..

1885